

[Lønger]

det, der kan spekulere i denne ændrede frist. Det er f.eks. ikke folk, der får lønindkomster; dér vil mulighederne for at opnå en fordel på den måde være langt mindre.

Dertil kommer, at når man nu skubber fristen endnu en måned, samtidig med at der også ændres i den anden ende, nemlig de tre datoer, hvor man betaler sine rater af restskatten, så vil vi være i den situation, at faktisk al forrentning af restskat vil være afskaffet. Når taxameteret for forrentningen først begynder at tælle den 1. juli, når renten bliver 5 pct., og når fristerne for indbetaling ligger i september, oktober og november, svarer det til en årlig forrentning på 20 pct. Det vil sige, at det er ualmindelig dårlig økonomi for det første ikke at vente helt til den 1. juli med at betale og for det andet at vente til september, oktober, november. Det vil sige, at vi får nogle større beløb ude at svømme i kortere tid, helt uden forrentning, med det resultat, at det beløb, der vil komme ind i forrentning af den samlede restskat, så vidt jeg kan se, vil forsvinde totalt efter det forslag, som er fremsat her. Det synes vi alt i alt er en dårlig forretning – men en forretning, som selvfølgelig kommer nogen til gode, for de renter, som staten mister, får nogle andre. Det er, som jeg sagde før, nogle helt bestemte samfundsgrupper, som får denne økonomiske fordel.

På det punkt kan vi altså ikke tilslutte os lovforslaget.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg takker for den velvillige modtagelse af forslaget.

Hr. Stavad, hr. Thoft og hr. Lønger rejste spørgsmålet om fristen for indbetaling af restskat, som foreslås udskudt til den 1. juli i det år, hvori ligningen foretages. Det er en misforståelse at sige, som hr. Thoft sagde det, at det er at gøre grin med folketetinget. Det er det naturligtvis ikke. Forholdet er dette, at mange af disse ændringer foretages gradvis, og det er klart, at vi har ingen interesse i at foretage ændringen til 1. juli, før vi har den ændring med den fremrykkede slutopgørelse, som dette lovforslag indeholder, bragt på plads. Men i det øjeblik det er bragt på plads, har vi også en stor interesse i, at man får en frist til at indbetale restskatter, efter at

man har fået sin årsopgørelse fra skattemyndighederne.

Dette forslag hænger sammen med, som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, hele den teknik, som vi håber gradvis kan blive udviklet mere og mere i det kommende år, med erklæringsselvangivelse og med oplysninger direkte til myndighederne, således at det for langt de fleste skatteydere vil være hensigtsmæssigt – og i visse tilfælde endda ligefrem nødvendigt – at man afventer den opgørelse, der kommer i den fremrykkede årsopgørelse, for at man kan bestemme, hvorvidt der er tale om restskat eller overskydende skat. Om dette beløb så skal forrentes eller ikke forrentes, ja, det er jeg enig med hr. Stavad i er noget, man kan snakke om, men vi skal på den anden side heller ikke gøre tilværelsen vanskeligere for skatteyderne på punkter, hvor man fra statskassens side ingen fordele har af det. Men det er klart, at er der risiko for spekulation, og er den risiko mere end teoretisk, så må vi da snakke om det.

Hr. Stavad nævnte også spørgsmålet om, hvilke finansielle konsekvenser dette lovforslag har. Der er tale om to konsekvenser, dels de likviditetsmæssige virkninger, dels de provenumæssige virkninger. Jeg skal ikke gå meget i detaljer, men sige, at den samlede virkning af de forskydninger i ind- og udbetalingsmønstret fra statskassen, som lovforslaget indeholder, og som går hver sin vej, vil være en likviditetsgevinst på omkring 6 mia kr. ved udgangen af det år, hvori ligningen foretages. Denne gevinst skyldes først og fremmest en fremrykning af terminerne for indbetaling af restskat over 5.000 kr. Denne gevinst vil udlignes i løbet af januar kvartal i det følgende år. Det er altså en meget kortvarig gevinst, men det er en gevinst, der kommer til at gå over to finansår. Det samlede provenutab for staten vil vedrørende indkomståret 1984 kunne anlås til ca. 160 mill. kr., hvilket skyldes nedsættelsen af renterne, for det er jo kun de penge, der kommer ind i statskassen og går ud igen, som man tager med.

Jeg er ked af, at hr. Thoft stillede sig meget negativt over for spørgsmålet om udbetalinger i medfør af § 55. Hr. Thofts standpunkttagen var heller ikke helt logisk, fordi hr. Thoft derefter omtalte alle de problemer, man ville få i administrationen. Et af de stør-